

Benvolgut Daniel,

He rebut la carta en la qual em traslades les teves reflexions i propostes, en nom del Secretariat i del Primer Secretari, així com l'oportunitat de comentar en persona els esdeveniments que esmentes. Vagi per endavant que em poso a la teva disposició per contrastar les respectives opinions sobre tot plegat. Quan vulguis i on vulguis.

En tot cas, crec que convé aclarir alguna de les consideracions que fas en la teva carta.

1. El programa electoral amb el qual em vaig presentar, així com la resolució política del 12è Congrés contenia efectivament aquesta frase que inclou. Llegida i rellegida no trobo cap incoherència amb els criteris defensats per mi, ni amb el vot expressat el passat dia 25 al Parlament de Catalunya en el marc del debat sobre la proposta de Pacte Fiscal.

O, dit d'altra forma, la posició que es va aprovar al nostre Congrés és igualment distant tant de la meva posició com de la finalment adoptada i votada per el Grup Parlamentari Socialista, després de les converses mantingudes amb la resta de grups i dels debats interns que tu mateix esmentes.

Molt especialment si parem compte que, en les posicions defensades en el procés de debat i aprovació del Pacte Fiscal, el PSC accepta i s'afegeix a la proposta de formular un nou model de finançament per Catalunya, abandonant de facto la pretensió de mantenir-nos estrictament en el marc del model vigent del que parlava la resolució aprovada al Congrés.

En el mateix sentit haig de referir-me a la resolució aprovada en el darrer Consell Nacional. El seu caràcter d'encàrrec obert a l'Executiva per negociar un acord final, és prou indicador de la inexistència de contradiccions o distàncies tangibles amb les posicions finalment adoptades tant per el Grup Parlamentari com per mí mateix. Ambdues eren més aviat concrecions possibles del mateix text que formulava la delegació política per negociar.

És més, podem afegir a aquesta frase que tu assenyaes alguna altra referida a la demanda de reforma constitucional, que apareix tant en les resolucions del propi Congrés del PSC, com en el programa electoral amb el que ens varem presentar a les eleccions catalanes.

És, doncs, en base a les anteriors consideracions i com a diputat del grup parlamentari socialista, que no trobo cap inconvenient programàtic ni cap contradicció en les posicions defensades i en la decisió de vot que finalment vaig adoptar.

Una decisió que volia mostrar-se en coherència, precisament, tant amb les posicions globals del socialisme català com amb les meves conviccions i amb el que crec es correspon amb l'interès general dels ciutadans als que diem representar.

Encara més si hi afegim la consideració del benefici (o el cost) per el PSC en funció de si decideix formar part (o no) de la unitat de país tan necessària en qüestions com la del Pacte Fiscal. En aquest cas, com és prou conegut, afegir-se a l'acord majoritari no implicava renunciar a les nostres posicions contingudes en les esmenes presentades i recolzades també per mí mateix.

2. Esmentes després un suposat canvi de posició respecte de la que mantenia com a Conseller del Govern de la Generalitat. Dec suposar que t'estàs referint a la Llei d'Educació de Catalunya i el seu tràmit parlamentari.

T'he de dir que no entenc el que em dius si no és que et refereixes a la manca de debat suficient al voltant d'aquesta qüestió durant tot el procés. M'agradaria pensar que deus voler dir que els diputats

socialistes haguessin hagut de tenir més llibertat per expressar els seus dubtes sobre el projecte. Així hauria de ser sempre. Inclòs, com era el cas, en el marc d'una relació de Grup Parlamentari que dona suport al Govern en exercici.

Preferiria no entendre que els diputats del PSC van votar la Llei per estricta obediència parlamentària. En tot cas, no puc recordar cap ocasió en que s'expressessin formalment posicions discrepants o contraries a les que contenia el Projecte de Llei. Ni al si del govern, excepte això sí, per part dels membres de IC-V, ni a les reunions de l'Executiva PSC a la que pertanyia en aquell període, ni a les reunions del Grup Parlamentari a les que assistia com a conseller i no com a diputat.

Debats i preocupació legítimes sobre la reacció dels sindicats davant de determinades propostes, sí que n'hi havien. Demandes de rectificació o ajust en l'articulat de la Llei, no. Ni una.

Em dolria molt pensar que el paper que atorgues a la figura de diputat és aquest que es desprendria de les teves paraules. I, encara més, seria inacceptable suposar que un hipotètic silenci "disciplinat" en aquell moment, s'hauria de correspondre ara amb una meva actitud equivalent en el debat sobre el Pacte Fiscal. Silenci i docilitat; abans per tu, ara per mi.

Això sí que seria absolutament vergonyós i incompatible amb qualsevol consideració sobre la ètica i la dignitat polítiques.

Deixa'm que, en qualsevol cas, repeteixi el que aquests dies he tingut ocasió de explicar: Si, en últim terme i siguin quins siguin els reglaments o els precedents a considerar, la primera responsabilitat d'un electe es envers els ciutadans a qui ha de representar.

Abans i per sobre de les consideracions orgàniques o administratives. Des de les conviccions obertament defensades i com expressió bàsica del concepte originari de representació política. Sigui quin sigui, també, el regim electoral vigent, majoritari o proporcional, amb llistes obertes o tancades, a Catalunya i arreu del món on es reclamin de la democràcia com a pilar essencial de la societat.

3. En la part final de la teva carta expresses la teva opinió, sembla que ferma i sense cap dubte, sobre la incompatibilitat entre la meva actuació i la pertinença al Grup Parlamentari Socialista.

No s'acaba d'ajustar aquesta teva convicció, amb la demanda que formules a continuació sobre la conveniència d'una reflexió personal entorn a la renúncia a l'acta de Diputat.

Sigues clar: M'estàs demanant(?) que marxi, que desaparegui del Grup i, s'entén, del propi PSC. Doncs bé, és obvi que no puc, ni remotament, acceptar ni acollir aquest amable suggeriment.

No sense que formalitzeu i substancieu les greus acusacions que inclou a la teva carta sobre la meva actuació i sobre una suposada manca de coherència personal, ètica i dignitat polítiques. Són acusacions massa greus per passar-les per alt.

En cap moment jo gosaria formular judicis personals equivalents sobre la teva persona o sobre qualsevol altre membre del Secretariat, de l'Executiva o del Grup Parlamentari Socialista.

No estem en un debat sobre posicions polítiques amb diversitat de punts de vista?. És clar que es poden plantejar qüestions de respecte als reglaments o de suposada distància amb acords o resolucions prèvies. Però no puc considerar admissible que ningú, jo tampoc, s'atribueixi la

facultat o el dret d'atorgar o retirar qualificacions de dignitat personal o política.

En tot cas, sí que vull proclamar la meva més ferma convicció sobre la coherència del que defenso, el que dic i el que voto amb els valors i posicions que van formar part essencial del naixement del PSC com a força capaç d'expressar la unitat de tots els socialistes catalans. Convicció que s'extén, sense solució de continuïtat des d'aquell moment fundacional fins a aquest mateix instant en que completo la meva resposta a la teva carta.

Així doncs, no tinc cap intenció de renunciar a la meva condició de membre del Grup Parlamentari Socialista. I penso exercir tot els drets que em corresponen en la seva defensa.

Resto a la teva disposició per comentar personalment aquesta situació.  
Cordialment.

Ernest Maragall i Mira  
Diputat al Parlament de Catalunya membre del Grup Parlamentari Socialista